

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘
ควรคำนึงถึงธรรมเสมอวันหนึ่ง ๆ

ที่จะไปเวียงจันทน์เราก็ไปเฉพาะเรื่องของเรา ส่วนใครที่จะไปอะไร ๆ เป็นตัวใครตัวเรานะ เพราะเรื่องวิซังวิซ่าหรือการเดินทางเราไม่เข้าใจกับใคร เราก็ไปหน้าที่ของเราเกี่ยวกับโรงพยาบาล ใครมีปัญหาอย่างไร จะออกแบบไหนช่องไหนก็แล้วแต่เถอะ ใครอยากไปก็ไปได้ ไม่อยากไปก็แล้วแต่ เรากะว่าประมาณ ๙ โมงจะเริ่มออก กะว่าตรงไปเข้าไปเลย ไปดูในโรงพยาบาลเลย คงจะได้ช่วยมากอยู่นะ ไปดูความจำเป็นมากน้อยเราจะดูเอง ชัดเจนถ้าเราดูเอง เพราะเป็นเมืองหลวงด้วย แล้วโรงพยาบาลก็โรงพยาบาลของเมืองหลวงก็ถูก ต้องไปดูละเอียดถี่ถ้วน

ดูประมาณสัก ๓๐ ปีมั้งเราเคยไปเสมอไปเวียงจันทน์ มันมีวัดป่าอยู่ นานกมีวัดป่าอยู่หลายแห่ง วัดป่านั้นก็เป็นลูกศิษย์หลวงปู่ขาวเราเข้าไปอยู่ทางโน้น มีสองแห่งสามแห่ง เราก็เคยไป เขานิมนต์ให้ไป จากนั้นมาแล้วเรื่องลัทธิยักษ์ผีเข้ามายุ่งเราเลยไม่ไปอีกเลย จนกระทั่งป่านนี้ไม่ไป (เคยไปภูเขาควายหรือเปล่าคะ) ไม่เคยไป ไปแต่หลวงปู่มัน เราไม่ได้ไปเที่ยวจริงๆ นำ ไปเวียงจันทน์ก็ไปในงานเขาด้วยแล้วไปพักอยู่ในป่า ก็เที่ยวธรรมดาอยู่ใกล้ๆ ไม่ได้ตั้งหน้าไปเที่ยวเหมือนหลวงปู่มัน หลวงปู่มันท่านไปเที่ยวจริงๆ ภูเขาควาย ภูไหนๆ ท่านไปหมด เราไม่ได้ไป

พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกถึงสัตว์อื่แก้ง พระท่านอยู่ในป่า หมาไนมันไล่อื่แก้งมา พอไล่เข้ามาอื่แก้งไม่มีทางไปมันวิ่งเข้าหาพระ หมาไนก็เปิด แล้วอื่แก้งตัวนั้นมันก็เลยรอดตัวไป มันไม่ยอมหนีจากพระ หมาไนก็มาเยียมเรื่อย มาเยียมก็กลัวคนไม่เข้ามาใกล้ได้แปลกอยู่นะ หมาไนไล่อื่แก้ง อื่แก้งมันวิ่งเข้ามาหาพระ เลยรอดตัวไปอื่แก้งตัวนั้นก็ดี หมาไนนี้ร้ายกาจมากนะ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนหมาไนเป็นตัวภัยต่อสัตว์ทั้งหลาย

ในที่สงวนสัตว์เขาใหญ่เขาไหนก็เถอะ ภูหลงภูหลวงที่สงวนสัตว์ หมาไนไปแพร่พันธุ์อยู่นั้นด้วย กินสัตว์ อันนี้มันก็เหมือนสัตว์ทั้งหลายที่ได้รับการเลี้ยงดูอยู่นั้น อารักขาอยู่นั้น จะไปทำอะไรมัน มันเกิดมาธรรมชาติของมันก็คือเนื้อสัตว์อะไรๆ เป็นอาหาร แน่ มันก็เลยอยู่ด้วยกัน หมาไนก็กินอยู่นั้น หมาไนเก่งกว่าเสือ หมาไนมันหลายตัว เสือมันเป็นตัวๆ ห่างๆ แต่หมาไนมีเป็นฝูงๆ เราอยู่ในป่าเจอกันบ่อยกับหมาไน เราเที่ยวกรรมฐานอยู่ในป่าเจอกันบ่อยกับหมาไน แต่มันกลัวมากนะ หมาไนไหนกลัวมากกลัวคน เพศพระมันก็ยังกลัววิ่งป่าราบไปเลย เจอที่ไหนวิ่งป่าราบไปเลย ไม่มีท่าทางจะสังเกตดูหรือจะต่อสู้อย่างไร ไม่มี วิ่งป่าราบไปเลย

เราเที่ยวเจอบ่อยหมาใน หาล่าสัตว์พวกหมูพวกแก้งอะไรเหล่านั้น รวดเร็วมาก สัตว์ประเภทนี้ มันมีอยู่สองชนิด อันหนึ่งหมาในโทน ถ้าหมาในโทนสีมันแดง แดงเข้ม ไปตัวเดียว หมาในหมู่อยู่เป็นหมู่เป็นฝูง ๔ ตัว ๕ ตัว เหมือนสีไ้ปูกก็ี่ละ สีพวกหมาในฝูง แต่หมาในโทนสีเข้มแดงเข้ม แต่กลัวคนมากทั้งนั้น กับคนไม่มีท่าเลย ปับวิ่งป่าราบไปเลย กลัว

ปรกติพวกสัตว์ป่า ถ้าพระกรรมฐานไปอยู่ที่ไหนเขาจะมา เป็นเองนะ เราไปอยู่ในป่า เพราะแต่ก่อนป่าที่ไหนพวกเนื้อพวกสัตว์ต่างๆ เต็มอยู่ในป่าเป็นปรกติ เราก็ยังดีนะตอนที่เราเที่ยวทันเหตุการณ์หมด มาสร้างวัดนี้ตั้ง ๑๐ กว่าปี เห็นคนผ่านไปผ่านมา เข้าออกดงนั้นแหละ เขาผ่านไปผ่านมาเขาไปดูทำเลปลูกบ้านสร้างเรือน สุดท้ายเลยกลายเป็นอำเภอหนองแสงไปได้เห็นใหม่ ป่าหมด เราสร้างวัดได้ ๑๐ ปีกว่าแล้ว เหมือนว่าพ่าหมูเพื่อนอยู่เป็นหลัก แต่ก่อนเราเที่ยวอยู่ในป่าในเขาจึงได้เห็นซอกแซกพวกเนื้อพวกสัตว์เต็มไปหมด

คือแต่ก่อนการค้าการขายไม่มีเลย ถนนหนทางไม่มี ทางก็เดินไปตามด่านตามป่าไปอย่างนั้นละ ไปที่ไหนจึงเจอแต่สัตว์ เพราะสัตว์นี้ตอนมีถนนหนทางแล้วก็มีการค้าขาย นั่นละที่นี้สัตว์ฉิบหายจากการค้าขาย เอามากินนิดหน่อย เอาไปขายมากต่อมาก สุดท้ายเลยหมดสัตว์ในป่า แต่ก็ยังดีเราผ่านมาตั้งหลายปีป่าจึงหมด ยังกินอยู่นะ แต่ก่อนตอนที่เราเที่ยวอยู่ป่ามีสมบูรณ์ ไปที่ไหนเหมือนกันหมดเข้าป่า แยกออกไปไหนก็เป็นที่พักได้เลย เพราะไม่มีใครสงวน ป่าเป็นป่าของแผ่นดินเลย แวะเข้าไหนก็ได้ เขาทำอะไรทำนาพออยู่พอกินเท่านั้น ไม่มีการซื้อการขายกัน ที่นี้สัตว์ทั้งหลายก็เต็มอยู่ในป่า เขาหากินรอบๆ บ้านเขาก็พอกินแล้ว ไม่มีการซื้อการขายกัน ที่นี้ต่อมามีรมมีรามิถนนหนทางเข้าไป การค้าการขายก็เอาละที่นี้ ฉิบหายไปหมด ทั้งสัตว์ทั้งป่าไม้หมดไปเลยเดี๋ยวนี้

อย่างดงศรีชมภู ไต้ยีนแต่ชื่อนะ ดงศรีชมภูนี้เป็นดงใหญ่ที่สุด หมดไม่มีเหลือเลย ก็อย่างนั้นแหละ คือเหล่านี้เราเที่ยวหมดแล้ว ที่เรามาพูดนี้เราเที่ยวหมด ไปแทบทั้งวันก็ไม่เจอบ้านคน ดงใหญ่ขนาดนั้น มีแต่สัตว์แต่เนื้อไม่ค่อยกลัวคน ก็มีแต่ชื่อแหละเดี๋ยวนี้ หมดเลย ไปอยู่ในป่าในเขานั้นละมันได้ใช้สติปัญญา อยู่เงียบๆ เหมือนสัตว์ ที่นี้คนเข้าไปหาธรรมไม่เหมือนสัตว์นะ เสาะแสวงอรรถธรรม ที่กระจายแห่งความรู้ทั้งหลายอยู่ที่นี้ เราอย่าเข้าใจว่าไปอยู่ในตำราตำรานะ อยู่ในหัวใจ ถ้าเข้าปฏิบัติธรรมแล้วมันจะกระจายออก

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าสอนโลกสามโลกธาตุ ออกจากพระทัยพระพุทธเจ้าที่บริสุทธิ์เรียบร้อยแล้วกระจ่างไปหมด รู้ไปหมดเลย นี่ละความรู้ของธรรมเกิดขึ้นภายใน

ใจ ความรู้ที่เราไปเรียนมาชั้นนั้นชั้นนี้อะไรมันเป็นขี้ปะติ๋ว วิชาของโลกเขาก็ฉลาดไปทางโลก เป็นอย่างนั้นแหละ สุดท้ายก็ไม่พ้นการเบียดเบียนทำลายกัน อำนาจบาตรหลวงป่าๆ เตือนๆ มากับวิชาทางโลก วิชาทางธรรมไม่มี การเบียดเบียนทำลายกันไม่มี เวลาไปอยู่อย่างนั้นจิตใจมีแต่พินิจพิจารณา มันเบิกกว้างออกๆ สิ่งที่เราไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะรู้จะเห็นมันเห็นนี่จะว่าไง มันรู้

นี่ละเวลาก็เลศค่อยจางไปๆ ธรรมส่องแสงออกละที่นี้ มันค่อยรู้ไปเห็นไป ไม่เคยคาดเคยคิดก็รู้ก็เห็น ยอมรับทันทีด้วยไม่ใช่ธรรมดา เพราะฉะนั้นภาษาทางภาคปฏิบัติ ธรรมออกจากใจล้วนๆ จึงเป็นภาษาที่ตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม ทางด้านปริยัติก็เป็นภาษากิเลส อย่างพระไตรปิฎกเราอ่าน ใครเป็นคนแต่งพระไตรปิฎก จดจารึกพระไตรปิฎกมา อ่านสำนวนรู้ทันที คือถ้าคนมีกิเลสไปถึงสิ่งที่หลบหลบ สิ่งที่หลีกเลี่ยง กิเลสอยู่ตรงไหนหลีกเลี่ยงตรงนั้นหลบตรงนั้น ไม่กล้าทำลาย คือให้เกียรติกิเลสเรียกว่ากลัวกิเลส เคารพกิเลสตลอดเวลา มันต่างกัน ถ้าท่านผู้บริสุทธิ์ว่าตรงไหนตรงเป้งๆ ไปเลย เป็นความจริงล้วนๆ ไปเลย ต่างกันนะ

ธรรมจึงเป็นธรรมชาติที่เลิศถ้าได้เข้าสัมผัสกับใจแล้ว ไม่มีความรู้ใดจะเสมอ ความรู้ของจิตกับธรรมที่เข้าสัมผัสกันรู้แจ้งแทงทะลุ อย่างพระพุทธเจ้าว่า โลกวิทู ท่านไปเรียนมาจากที่ไหน อยู่ในพระทัยหมด พอเบิกกว้างไปแล้วรู้ไปหมดสิ่งที่ไม่เคยรู้ เช่นอย่างนรกอเวจี เปรต ฝี่เหล่านี้ พวกเราเห็นที่ไหน ก็มีแต่ฝี่โลก ฝี่โกรธ ฝี่ราคะตัณหาเต็มหัวใจ ฝี่เหล่านั้นไม่เห็น แต่ธรรมพระพุทธเจ้าเห็นทั้งฝี่ภายใน เห็นทั้งฝี่ภายนอกทั่วถึงไปหมด แก้ได้หมด

ฝี่ภายในใครไม่เห็นพระพุทธเจ้าเห็น สอนวิธีแก้ฝี่ภายใน ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา นี่ฝี่ภายใน พระพุทธเจ้านำมาแก้ ใครไม่รู้พระพุทธเจ้ารู้ แก้ ถอนออกๆ จนบริสุทธิ์ เป็นกับพระพุทธเจ้าแล้ว สาวก็เป็นไปตามๆ นั่นละความรู้ทางด้านธรรมะเราอย่าเข้าใจว่าความรู้ทางโลกมันเด่น เด่นเป็นเรื่องของโลกของสกปรก ความรู้ทางธรรมนี้รู้ไปเท่าไรยิ่งสะอาดสะอาดไป เรียกว่าทำกันไม่ลงเลย แม้แต่สัตว์ตัวเล็กๆ ก็ทำไม่ลง นั่นความรู้ทางธรรม ไม่เบียดเบียนใคร มีแต่คุณล้วนๆ ความรู้ของธรรม ความรู้ของโลกส่วนมากมีแต่พิษแต่ภัย รู้มากเท่าไรก็เป็นพิษเป็นภัยมากเท่านั้นๆ เราไม่ได้พูดดูถูกโลก เข้าไปเรียนในนี้เสียก่อนถ้าอยากจะรู้ ถ้าเข้าไปนี้แล้วจะรู้ สิ่งเหล่านั้นเราเคยผ่านมาแล้วพอแล้ว ที่นี้สิ่งนี้เราไม่เคยผ่าน มันมารู้เอาภาคปฏิบัตินี้ออกไปมันก็เข้าใจเทียบกันได้ทันที นั่น ต่างกันมากนะ

เวลานี้เป็นเวลาทีที่กิเลสเป็นมหาอำนาจครอบโลก เพราะฉะนั้นทุกซึ่จึงเป็นมหาอำนาจครอบหัวใจสัตว์ กิเลสไปไหนกองทุกซึ่ไปด้วยกันๆ มีมากมีน้อย ว่าเรียนสูง

เรียนต่อก็ยกยอกิลเลสทั้งนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องยกยอธรรม ถ้าเราฟื้นฟูธรรมดั่งที่เราฟื้นฟูเรื่องกิลเลส ไปเสาะแสวงหาเรียนเมื่อนั้นเมื่อนี้เมื่อนอกเมื่อนาเมืองไหน เสาะแสวงหาธรรมตามหลักของพระพุทธเจ้าที่สอนนี้ มันจะจำขึ้นมา เพราะธรรมกับโลกมีอยู่ด้วยกัน เป็นแต่เพียงว่าเราค้นคว้าหรือไม่ค้นคว้า เหมือนแร่ธาตุต่างๆ มันมีจมดินอยู่ที่นี่ เหยียบไปย่ำมาอยู่นั้น แต่ผู้มีความฉลาดไปขุดค้นหาก็ได้แร่ธาตุที่เป็นสาระสำคัญๆ ออกมาใช้ ดั่งที่เขาเอามาใช้เต็มโลก

อย่างเหล็กเห็นไหมล่ะ จนเราอดคิดไม่ได้ว่า เหล็กมันอยู่เมืองไหนมันถึงได้มากมายเอานักหนา อยู่ที่ไหนมีแต่เหล็กแต่เหลาเต็ม สุดท้ายปลุกบ้านปลุกเรือนเดี๋ยวนี้ มีแต่เหล็ก มีแต่เหล็กทั้งนั้น มันเอามาจากไหน เขาก็ขุดค้นออกมาอย่างนั้นแหละ มันก็เป็นหินเป็นเหล็กอยู่ในป่า เวลาขุดค้นออกมาก็เป็นประโยชน์อย่างนี้ ธรรมะมีอยู่ทั่วไป ถ้าเป็นผู้เฉลียวฉลาดดั่งพระพุทธเจ้า ขุดค้นออกมาทำประโยชน์แก่โลกได้มากมาย

ความรู้ของโลกกับธรรมต่างกันนะ แต่โลกมันเป็นโลกกิลเลสด้วยกันมันก็ยกยอไปตามๆ กันหมด ไม่มีใครที่จะมาค้ำยี้ขุดค้นหาธรรม พอที่จะได้ธรรมเป็นเครื่องเทียบเคียงกันแล้ว เอาเทียบกันที่นี้ มันไม่มีอย่างนี้ซิ ธรรมจึงเป็นเหมือนไม่มี เป็นเหมือนตึกตารธรรม กิลเลสนี้เป็นทองคำทั้งแท่ง ใครก็เท็ดทูนกิลเลสๆ เท็ดทูนกิลเลสก็คือเท็ดทูนกองมูตรกองคุณนั่นแหละจะเป็นอะไรไป มันเอาความสุขมาให้คนที่ไหน มีความสุขยับเยิบเท่านั้น ความทุกข์เท่าภูเขาๆ นั่นละมันหลอกไป พอหลงไปตามมันแล้วความทุกข์ครอบเข้ามาๆ

ทางธรรมนี้ไม่มี ถึงทุกข์ก็ทุกข์มีความหวัง หวังเป็นความสุขเรื่อยๆ ไป อย่างท่านทำความเพียรทุกข์ถึงขนาดที่ว่าไม่ได้หลับได้นอนก็มี มันเพลิน เพลินในความพากเพียรแก้กิลเลส แก้ตัวภัยๆ ปิดตัวภัยออก คุณก็คือธรรมเป็นเครื่องจุดลากๆ คุณกับโทษ โทษคือกิลเลส คุณคือธรรม มันมีน้ำหนักเท่ากันในหัวใจ เมื่อเป็นเช่นนั้นการพืดเหวี่ยงกันจึงไม่มีเวลา สุดท้ายจนจะไม่ได้หลับได้นอน เห็นภัยมากๆ แล้วอยู่ไม่ได้คนเรา ถ้ามันไม่รู้ ไปนอนอยู่ท่ามกลางจางอาจ สามเหลี่ยม ภูเขา เหล่านี้มันก็นอนได้สบาย ไปนอนอยู่ท่ามกลางมหากษ์มันก็นอนได้ พอรู้แล้วมันจะอยู่ไม่ได้นะ โดดฝั่งเลย

นี่พวกเราที่นอนอยู่กับพวกสามเหลี่ยม จางอาจ มหายุกษ์มหากษ์นี้ เรานอนได้อย่างสบาย สบายแบบคอยเขาจะเอาขึ้นเขียงเมื่อไรนั่นแหละ นอนแบบสบายเหมือนหมูขึ้นเขียง ที่นี้ท่านผู้รู้เมื่อรู้ภัยไปเท่าไร รู้คุณที่จะแยกตัวออกจากภัยนี้ก็มึ้นน้ำหนักๆ เท่ากัน สุดท้ายไม่อยู่ ฟุ้งๆ เลย คำพูดเหล่านี้ใครพูด ไม่ค่อยมีใครมาพูดนะ มีแต่หลวงตาบัวปากเปราะคนเดียวพูด ก็มันค้นนี้ พิจารณาปฏิบัติพืดจนกระทั่งสภามวยหรือเวทีกิลเลสกับธรรมพืดกัน จนเวทีขาดสะบั้นลงมาแล้วจึงได้นำธรรมะนี้มาพูด เวลาไม่รู้มันก็

จะเอาอะไรมาพูดได้ มันไม่รู้นี่ เวลาไม่รู้พูดได้ยังไง หัวใจเป็นนักรู้ รู้ตรงไหนมันก็พูดได้ๆ ละซิ เรื่องธรรมนี่เรียกว่าตรงไปตรงมา แน่วเลย ไม่เอนไม่เอียง เสมอ จึงเป็นที่ตายใจของโลกได้ แต่กิเลสไม่ได้นะ ร้อยส้นพันคม ร้อยเล่ห์ร้อยเหลี่ยม แล้วก็มีแต่ทำลายกันนั่นแหละ ส่วนธรรมมีแต่ความส่งเสริมกันด้วยความเมตตาๆ เป็นอย่างนั้นนะ

วันนี้ฉันจ้งหันแล้วก็จะไปดูโรงพยาบาลเวียงจันทน์เขา จะมากน้อยเพียงไรความจำเป็น ที่จะได้พิจารณาตามความจำเป็น อาจจะได้ช่วยมากอยู่นะให้ไปดูเสียก่อน ดูความจำเป็น เขาบอกว่าขาดแคลนมาก เขาพูด แต่เวลาเขามาขอเราขอเพียงสองอย่าง เครื่องผ่าตัดตาและเครื่องวัดความดันเท่านั้น เราจึงได้เปิดทางไว้ เขาจะมาหาเราก็มาได้ เรามีโอกาสเราก็จะไป เราเปิดทางไว้ นี่เขาก็มาติดต่อแล้ว ตกลงกันว่าวันนี้ละ พอฉันเสร็จเรียบริ้อยแล้วได้โอกาสพอสมควรก็จะออกเดินทางไป เข้าไปดูทุกซอกทุกมุมในโรงพยาบาล

ควรจะช่วยได้แค่ไหนเราก็ช่วยเติมกำลังของเรานั้นละ ทางโน้นก็คนทางนี้ก็คนอยู่ที่ไหนมันก็คนเหมือนกัน หวังพึ่งกันและกันเหมือนกันหมดมนุษย์เรา เมื่อจิตสำยออกไปทางด้านธรรมะ มันก็เห็นความจำเป็นของกันและกันด้วยกัน ที่จะต้องถูกเหยียดหยามกันไม่มี ผู้ทุกข์ผู้จนก็สงสารผู้ทุกข์ผู้จนเสีย เราจะยกความมั่งมีศรีสุขเราไปเหยียบเขาไม่ได้นะ ธรรมไม่เหยียบ มีแต่ความเมตตาสงสารพุงกันขึ้น นั่นธรรม ถ้าเป็นโลกแล้วไม่ได้นะ เยอหยิ่งจองหองพองตัวโอ้อ่าไปอย่างนั้นนะกิเลส แล้วทำลายคนอื่นไปในตัวให้เกิดความชอกช้ำ

เขาอยู่ดีๆ เขาก็ไม่ได้มาบีบมาบังคับมาทำลายเรา มาเบียดเบียนเรามารบกวนเราอะไร เขาอยู่ตามประสีประสา ใจความเยอหยิ่งจองหองนี้ก็ไปดูถูกเขาจนได้นั่นแหละ โอ๊ย ใจนี้คนจน ใจนี้คนโง่ ว่าไป.นั่นละกิเลสมันอยู่เฉยๆ ได้เมื่อไร ถ้าธรรมแล้วเห็นแล้วมีแต่ความเมตตาสงสาร มีแต่จุดแต่ลากขึ้นๆ ต่างกันอย่างนี้นะ พูดถึงนี้แล้วก็คิดถึงพระพุทธเจ้า นั่นละศาสดาทั้งองค์ พระปว้ย ปว้ยจนกระทั่งร่างกายนี้เน่าเฟะไปหมดเลย ยิ่งเหลือแต่ลมหายใจ ร่างกายนี้เน่าไปหมดไม่ทราบเป็นยังงัย จนกระทั่งพระที่ไปอุปถัมภ์อุปฐากรักษา รักษาไม่ได้ พระแตกหนีหมด ทนไม่ไหวจุมูกจะหัก สุดท้ายพระพุทธเจ้าเสด็จมาเป็นอุปฐากเสียเอง นั่นดูซินะ

พระพุทธเจ้าทรงเข้าทำอุปฐากเสียเองทุกสิ่งทุกอย่าง พระถึงค่อยรุมมาช่วยพระองค์นั้นก็เลยสำเร็จเป็นพระอรหันต์อยู่นั่นนะ ไม่ใช่เล่นนะ ปุติคัตตะ พระชื่อปุติคัตตะ ปุติคัตตะคือว่าร่างกายเน่าเฟะ แผลออกแล้วนะ นี่พระพุทธเจ้าถือพระองค์ที่ไหน จนกระทั่งพระแตกหนีหมดดูไม่ได้ พระองค์เองมารับภาระเลย นั่นเห็นไหมความเมตตา ถือพระองค์เมื่อไร ไม่ถือ นี่เป็นคติตัวอย่างแก่สัตว์โลก เป็นธรรมเทศนาแก่นัก

ใหญ่โตที่สุด ความไม่ถือเนื้อถือตัว ความเมตตาซึ่งกันและกัน ผู้นั้นก็หวังความช่วยเหลือจากผู้อื่น แล้วผู้อื่นก็แตกหนีหมดจะให้ใครมาช่วยเหลือ พระพุทธเจ้าเข้าไปเสียเอง นั่น เป็นคติตัวอย่างได้อย่างดีอย่างหนึ่ง

นั่นละธรรม ไปที่ไหนไม่มีการชอกช้ำ มีแต่พุงๆ ถ้าโลกได้สนใจในธรรม พอประมาณแล้วโลกจะมีความสงบร่มเย็น ความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันก็จะปรากฏเด่นขึ้นๆ ความสงบร่มเย็นก็จะมากขึ้นๆ อันนี้ใครเขาอยู่ที่ไหนก็ไม่พ้นที่ความเยอหยิ่งจองหองของตัวในกิเลสซึ่งอยู่ในจิตนั่นแหละมันออกพองตัว แล้วกระทบกระเทือนกันๆ ใครจะอยากให้กระทบกระเทือน คิดดูซิปุ้มมันเดินไปนี่ ปูตามท้องน้ามันเดินออกมาหนทาง เราไปทดลองมัน เราเอามือไปจี้ มันยกก้ามขึ้นจะต่อสู้ มันมันรักษาตัวของมันป้องกันตัวของมัน

สัตว์โลกทั้งหลายใครก็รักตัวของตัวเองด้วยกัน ไม่อยากให้ใครมาดูถูกเหยียดหยาม แต่อยู่ๆ แล้วไม่เห็นมีเรื่องอะไรกับเรา เราก้ไปดูถูกเขาได้ เขาไม่ได้มาทวงเรา ไม่มาเบียดเบียนทำลายเราพอจะไปดูถูกเขา เห็นเขาดำต้อยน้อยหน้าก็ไปดูถูกเขา ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย นี่ความเยอหยิ่งจองหองของกิเลสมันของเล่นเมื่อไร คิดดูเขารักตัวของเขา คนไหนๆ ทุกชั้นชั้นแค้นเขาก็รักษาตัวของเขาดูตลอด เลี้ยงดูตัวของเขาดูตลอดรับผิดชอบตัวเขา เราไม่มีอะไรกับเขาก็ไปคอยดูถูกเขา ได้ประโยชน์อะไร นั่นมันก็ยังทำได้กิเลสคิดดูซิ

ดังที่เราพูดอยู่ที่นี่ เขารักสงวนตัวของเขาเหมือนปูโต่งม่งามๆ ไป ไปนี่ไปเอามือไปแตะๆ ยกก้ามขึ้นเลยต่อสู้ ทั้งวิ่งนะ เราเอามือไปจี้ใส่เขา เขาก็ยกก้ามขึ้นสู้ ทั้งไปทั้งสู้ นั่น เราเอามาคิดหมด นี่ละความรักตนเป็นอย่างนั้น ปูมันก็รักเต็มตัวมัน สัตว์ตัวไหนรักตัวเองเต็มตัวๆ ด้วยกัน จึงไม่ควรที่จะไปดูถูกเหยียดหยามทำลายกัน นั่นละธรรม ท่านให้ความเสมอภาคอย่างนั้น ธรรมเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร อย่างที่เรียนกันทั่วโลก ดินแดน มีแต่เรื่องของกิเลสทั้งนั้นนะ เรื่องธรรมไม่มี เพราะฉะนั้นโลกจึงหาความสุขไม่ได้

ใครจะเรียนสูงต่ำขนาดไหนไม่มีทางที่จะระงับทุกข์ลงไปได้ นอกจากเสริมทุกข์ให้มากขึ้นเท่านั้น แต่เรื่องธรรมไม่เป็นอย่างนั้น มีมากมีน้อยเสริมความสุขขึ้นเรื่อยๆ ต่างกัน ด้วยเหตุนี้เองธรรมจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะมีแทรกอยู่ในสัตว์ทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเรา ควรที่จะคำนึงถึงธรรมเสมอวันหนึ่งๆ อย่าเป็นบ้ากับกิเลสโดยถ่ายเดียว โดยไม่ระลึกถึงอรรถถึงธรรม ซึ่งเป็นเครื่องยับยั้งตัวเองบ้างเลยไม่เหมาะสม ให้คิดบ้างซิ วันนี้ก็ไม่พูดอะไรมากละ ต่อไปนี้ก็จะให้ศีลให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz